

Sju dikter

CHARLOTTE VAN DEN BROECK

Sju dikter

Översättning från flamländska till engelska av Michele Hutchinson och Astrid Alben.
Översättning från flamländska till svenska av Per Holmer.

Umeå, 2019

VERSOPOLIS

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Urval av Erik Jonsson, i samråd med översättaren, för det europeiska samarbetsprojektet Versopolis
– www.versopolis.com.

Detta häfte är ej till försäljning utan distribueras enbart genom Littfest – Umeå internationella litteraturfestival,
samt inom projektet Versopolis.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only
of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information
contained therein.

© Charlotte Van den Broeck

FORMGIVNING Johan Hammarström
TRYCKNING tryckning.nu | h:ström – Text & Kultur AB, Umeå, 2019.

ISBN 978-91-519-0119-0

CHARLOTTE VAN DEN BROECK

föddes 1991 i Turnhout, Belgien. Efter engelska- och tyskastudier har hon tagit en masterexamen i dramatik på Royal Conservatoire i Antwerp.

Hon har publicerat två diktsamlingar: *Kameleon* (2015), som belönades med Herman De Coninck debutpris till en flamländsk författare, samt *Nachtroer* (2017), som nominerades till VSB Poetry Prize 2018 och the Ida Gerhard Prize. De båda samlingarna har nyligen översatts och publicerats i bland annat Storbritannien. Van den Broecks poesi har även översatts till tyska, spanska, franska, serbiska och arabiska.

2016 invigde och öppnade hon Frankfurt Bookfair med en poesiläsning. Framförandet av de egna dikterna är också ett av Van den Broecks särdrag; hon har kommit att omtalas för sina unika uppläsningar långt bortom hemlandets gränser.

MENSEN DIE NATUURDOCUMENTAIRES KIJKEN OM ZICHZELF BETER TE BEGRIJPEN

We kijken natuurdocumentaires:
geslachtsrijp wijfje op savanne
op de sofa plannen we een studiereis
van het ene lijf naar het andere.
Armen uit de jurk gehaald, elkaar
in beweging brengen, ritme vinden
roerloos
onder je handen liggen.
Spreken is maar schutkleur van vergeten
laten we hier nooit taal van maken
laten we hier de cijfers van de klokken
en de klokken van de muren stelen
tot het slechts cirkels zijn,
die ons van niets beroven.
Slechts dit afgelegen tijdstip
waarop we onze vorm verloren
Volgens de wetten van wederkerigheid
kan het steeds weer aan het begin komen

weer armen uit de jurk gehaald, elkaar
in beweging brengen
ritme vinden.

PEOPLE WHO WATCH NATURE FILMS TO UNDERSTAND THEMSELVES BETTER

Watching nature films together,
female of the species on the Savannah,
we plan a field trip on the sofa
from one body to the other.

Arms taken out of dress, urging
each other on, finding a rhythm,
lying motionless
beneath your hands.

Talking is just camouflage for forgetting
we should never turn this into language,
we should take the numbers from the clock
and steal the clocks from the walls
until they are mere circles,
depriving us of nothing.

Only this remote point in time
when we lost our shape.
According to the laws of reciprocity
it can keep returning to the start,

Again, arms taken out of
urging each other on
finding a rhythm.

FOLK SOM KOLLAR IN NATURPROGRAM FÖR
ATT FÅ BÄTTRE GREPP OM SIG SJÄLVA

Vi kollar in naturprogram:
köns mogen hona på savann
i soffan planerar vi en studieresa
från en kropp till en annan.

Armar ut ur klänningen, sätta
fart på varann, hitta rytmen
förbli orörligt
blickstill under dina händer.

Talet är bara glömskans skyddsfärg
vi tänker aldrig göra det till språk
vi tänker riva siffror från klockorna
och klockor från väggarna
tills allt som blir kvar är cirklar
som inte tar något ifrån oss.

Enbart denna fjärran tidpunkt
då våra former löstes upp.
Allt enligt ömsesidighetsprincipen
kan det när som helst börja om på nytt

samma armar ut ur klänningen, sätta
fart på varann
hitta rytmen.

WASSERETTE DE NETEZON

Mijn moeder huilt wanneer ze wast.

Dat is een uitgelezen moment voor moeders om te huilen omdat de ronddraaiende trommel van een wasmachine over het algemeen veel lawaai maakt.

Ik kan haar wel horen snikken, maar slechts zo zachtjes dat het omgevingsgeluid zou kunnen zijn.

Een wasmachine likt de wonden van de dag.

Je kan er namelijk alles instoppen, wat niet in je hoofd past.

Onbeslapen lakens bijvoorbeeld.

Of de tabaksgeur in de jas van je grootvader met keelkanker.

Lang programma, zestig graden, reinigingsritueel.

Ik heb het lang oneerlijk gevonden, dat ik een huilende moeder had.

Alsof ik naar school moest met een zwaardere boekentas

en ik bij zakdoek leggen altijd heel even dacht, dat die zakdoek voor mijn moeder was.

Het fenomeen van 'de huilende moeder' verklaarde ik vanuit het vermoeden

dat er niet genoeg water was, dat ze daarom in de wasmachine staarde

en heel lang en geconcentreerd aan dode poesjes dacht, zo lang

tot ze met haar tranen de was kon doen.

Ik ben opgegroeid met zoutkringen in mijn kleren.

LAUNDROMAT DE NETEZON

My mother cries when she does the wash.

It's the perfect moment for mothers to cry because the revolving drum of a washing machine generally makes quite a racket.

I can still hear her sobs, but so quietly

they really could be just ambient noise.

A washing machine licks the day's wounds.

You can put anything in it that doesn't fit in your head.

Unused sheets for example.

Or the tobacco smell in the coat of your grandfather with throat cancer.

Long cycle, sixty degrees, cleansing ritual.

I spent ages thinking it was unfair that I had a crying mother.

As though I had to go to school carrying a heavier bag

and whenever we played drop the handkerchief

I'd briefly think that the hanky was for my mum.

I made sense of the phenomenon of the 'crying mother' by guessing

there was not enough water, that this was why she'd stare into the washing machine

thinking long and hard about dead pussy cats, long enough

for her to be able to do the washing with her tears.

I grew up with salt stains on my clothes.

TVÄTTOMAT NETEZON

Min mamma brukar gråta när hon tvättar.

Det är ett givet tillfälle för mammor att gråta när ju trumman som snor runt uti tvättmaskinen i regel både larmar och väsnas.

Visst hör jag att hon snyftar, men det låter så tyst att det mycket väl kunde vara atmosfärläten.

En tvättmaskin slickar sina dagliga sår.
Där låter sig faktiskt allt stuvas in som inte får plats uti skallen.
Exempelvis lakan som ingen ännu sovit på.
Eller tobakslukt från jackan på farfar med strupcancer.
Långprogrammet, sextio grader, reningsritual.

Länge fann jag det orättvist att just jag skulle ha en gråtande mamma.
Som att ensam tvingas bångla med en tyngre skolväska.
Och alltid när vi lekte tappa näsduken tänkte jag först som sist att det var mamma som borde ha fått den.

Fenomenet ”den gråtande mamman” gissade jag bottnade i att det rådde vattenbrist och att hon därför glodde in i tvättmaskinen och både länge och väl mindes döda kattungar, så pass länge att hon sedan kunde skölja tvätten med tårarna.

Jag växte upp med fullt av saltringar på kläderna.

ARCHEOLOGISCHE SITE

Ik beitel je uit marmer, bijt nog snel in je schouder
mijn tanden knarsend over je marmeren schouder.

Hoe vaak ik je ook uit de krijtrotsen van mijn hoofd hak
het lijkt of je nauwelijks nog in een herinnering past

Soms doorheen de scheuren van de dag vind ik nog je jongensogen,
het saffraan, dat we op onze lippen strooiden, vaker

loop je voorbij de plaats tot waar ik me je kan voorstellen
achter de atlasvlinder aan en dan hak en hak
ik je weer uit de krijtrotsen en ik krijs, dat wij sinds het begin van de mensheid
dat jij toch zei, dat wij sinds het begin van de mensheid
de honing uit elkaars haren likten, het licht breekt op de badkuip
vermengt zich met het schuim van dit roekeloos stille water
waarin ik de laatste lijnen kerf, je handen in een driehoek leg,
de zachte glooiing van je heupen in contrapost.
Ik prik een atlasvlinder op je borst.

ARCHEOLOGICAL SITE

I chisel you out of marble, take a quick bite of your shoulder
my teeth grating across your marble shoulder.

However often I chip you out of the chalk cliffs of my mind
it seems as though you barely fit inside a memory.

Sometimes I can still find your boyish eyes through the gashes in the day,
the saffron, we sprinkled on our lips, more often

you walk past the place to where I can imagine you
chasing an atlas moth and then I chop and chop

you again from the chalk cliffs and I scream that we, since the beginning of mankind,
that's what you said, that we, since the beginning of mankind, have

licked the honey from each other's hair, light breaks onto the bathtub
mingles with the foam of this reckless quiet water

in which I carve the final lines, lay your hands in a triangle,
the gentle slope of your hips in contrapposto.

I pin an atlas moth to your breast.

ARKEOLOGISK FYNDORT

Jag mejslar fram dig ur marmor, hugger ett hastigt bitt i din axel
så att tänderna gnisslar mot marmorn vid din axel.

Hur ofta jag än hackar loss dig från inre kritklippor
är det med nöd och näppe att du stämmer med något minne.

Genom vardagens sprickor kan jag däremot skymta din pojkblick,
saffranet, det som vi strödde på läpparna, men oftare

når du förbi punkten dit jag kan tänka mig dig
slår du följe med atlasspinnaren men då hackar och hackar

jag ut dig ur kritklippor igen och ropar att vi ända sedan människan
blev till
att du ju påstod, att vi ända sedan människan blev till

slickat honungen ur den andres hår, ljuset bryts mot badkaret
blandar sig med skummet på detta aningslöst stilla vattnet

där jag karvar in slutraderna, kupar dina händer till en trekant,
dina höfters mjuka sluttning i kontrapost.

Jag naglar en atlasspinnare mot din bröstorg.

SISJÖN

Bij het meer staan een naakte grootvader en een kind.
We besluiten, dat dat natuurlijk is
kijken beleefd naar onze tenen bij het uitkleden.

We dringen onze wangen op tot een glimlach
met één blik verdwijnt de onschuld van mijn badpak.
Zo glijden we het water in, schalks.

We zwemmen naar de overkant, schoolslag
voelt vreemd zonder de contouren van een zwembad.
Ik vertel over de borsten van mijn moeder, drijvend
op het badwater en hoe dat in strijd lijkt met de zwaartekracht.

Op je slaapzak roken we sigaretjes, ik voor het eerst.
Mijn tandvlees voelt als een gedroogde abrikozenpit,
maar ik zeg dat ik het lekker vind.

's Ochtends brandt de zon ons naar buiten,
vinden we naast de tent het dode kuiken.
Wat het ook was, het was weerloos.

SISJÖN

A grandfather and child stand naked at the edge of the lake.
We decide that this is natural,
stare politely at our toes whilst stepping out of our clothes.

We force our cheeks into a smile.
One glance wipes away the innocence of my bathing suit.
This is how we glide into the water, impish.

We swim across the lake, breaststroke
feels strange without the contours of a swimming pool.
I talk about my mother's breasts floating on the water in the bath.
How they seemingly contradicted gravity.

We smoke ciggies on top of your sleeping bag, for me a first.
My gums feel like a dried apricot stone,
but I tell him it tastes all right.

In the morning the sun burns us out of our tent,
where we find the dead chick.
Whatever it was, it was defenceless.

SISJÖN

Nere vid sjön står en naken farfar och ett barn.
Vi enas om att det är fullt naturligt
riktar artigt blicken ner mot tårna medan vi byter om.

Vi avtvingar kinderna varsitt leende
ett enda ögonkast tar oskulden från min baddräkt.
Sedan glider vi ner i vattnet, fnissiga.

Vi simmar till andra stranden, brösttag
känns underligt utan minsta bassängkontur.
Jag berättar om mammas båda bröst, hur de flyter
på badvattnet och att det tycks strida mot tyngdlagen.

Vi tar oss varsin cigg på din sovsäck, min allra första.
Tandköttet känns som en torkad aprikoskärna,
men jag försäkrar att det smakar gott.

På morgonen bränner solen oss ut i det fria,
där intill tältet får vi syn på ett fågellik.
Vad än det än kan ha varit, så var det värnlöst.

VÄXJÖ

Er heerst hier een lichtheid die tegenwringt.
We lijken uitgespeelde kinderen in de hoek
van de speelkamer, die met hun vuisten op de mat
schreeuwen, dat hun lichaam niet langer in hun omtrek past.

In het middaguur staren we met dikke kameleonogen in de zon.
De wereld veegt in grove wascolijnen.
Er is geen merkbaar verschil tussen de hand en de tafel
enkel de overgang van materie.

In de uitvergroete korrels van dansende pixelbeelden
zwaait het meisjeshaar in lange staarten, meisjeshaar
dat nog geen troef is, maar een last bij het spelen
bij het lopen zijn het net zwepen.

De loomheid drukt alles naar beneden:
meer massa op evenveel oppervlakte
waardoor er ergens aan de zijanten van de wereld
dingen over de randen vallen.

Er heerst hier een lichtheid die tegenwringt.
Alsof het allemaal maar een knikkerbaan is
een weg van boven naar beneden
tot iemand ons weer optilt.

VÄXJÖ

There's a lightness in the air that wrings.
We look like kids washed up in the corner
of the playroom, fists bawling on the mat,
screaming that their bodies are bursting at the seams.

At noon we stare into the sun with bulging chameleon eyes,
the world smudged in coarse grease pencil lines.
There's no noticeable difference between the hand and the table
just the transition of matter.

In the wavering image of magnified pixels
a girl's hair sways in long ponytails, hair
that isn't yet a trump card but a burden when she plays.
When she walks the tails swish like whips.

A lethargy weighs everything down:
more mass on top of the same surface area
causing things to tumble off somewhere
along the margins of the world.

There's a lightness here that wrings.
As if it's all just a marble alley
a way from up to down
until someone lifts us up again.

VÄXJÖ

Här råder en beklämmande lätthet.
Vi är som uträknade barn i hörnet
av lekrummet, som bankar nävarna mot mattan
och gascar att kroppen spränger ut ur sin omkrets.

Vid lunchtid bligar våra kameleontögon rakt in i solen.
En suddig värld i grova färgkritstreck.
Det finns ingen märkbar skillnad mellan hand och bordsskiva
enbart ett skifte av materia.

I uppförstorade korn på dansande pixelbilder
vajar flickhår i långa flätor, flickhår
att ännu inte yvas över, enbart i vägen under lek
så snart hon börjar gå slår det som piskrapp.

Lojheten pressar alltihop till marken:
ännu mer massa på en och samma yta
så att borta vid någon utkant av världen
både ett och annat tippas över.

Här råder en beklämmande lätthet.
Som om alltsammans vore en kulbana
en väg ifrån toppen och ner
tills någon tar och lyfter upp oss.

HVANNADALSNHÚKUR

Vingertoppen, zuignappen, vooral niet slapen nu
als je niet gaat slapen nu, dan zullen we praten nu
dan kunnen we praten, hier, boven deze lakens
over de bleke heuvels aan de andere kant van het water
de zoden van het gras waarin we zaten
waarin we nog niet samen zaten, zomers
die we afzonderlijk meemaakten, het lichter van onze haren
en het langer van de dagen, hier, boven deze lakens

vooral niet breken nu, de scorpioenen in mijn boekenkast
zijn op reis vannacht, het is veilig nu, de warmte
op de ramen, de damp op je verhalen, het is bijna
ochtend boven deze lakens nog een laatste uur, hier
in mijn lome lendenen, blijf, nog even praten nu
in de lome lendenen van mijn lijf

over: buikholtes, komkommertijd, het verre land in mijn oren
de takken van robuuste bomen langs de klanken van de woorden
hier, koortsdromen, hier, boven deze lakens knoesten van handen
en kommen van dorst, witte lelies voor de woonkamer, de wanden
vergeten blauwdrukken, de onschuld van regenwormen
in een kindermond, we kunnen praten hier, boven deze lakens.

HVANNADALSNHÚKUR

Fingertips, suction pads, don't fall asleep now
if you don't fall asleep now we will talk now
we can talk, here, on top of these sheets
talk about the pale hills across the water,
the sods of grass where we sat
where we hadn't sat together yet, summers
we experienced separately, the lighter of our hair
and the longer of the days, here, on top of these sheets

make sure you don't break now, the scorpions in my bookcase
are travelling tonight, it's safe now, the heat
on the windows, the steam from your stories, it's almost
morning on top of these sheets, a final hour, here
in my languid loins, stay, talk a little now
in the languidness of my loins

about: bellybuttons, the silly season, talk a distant land in my ears
the branches on sturdy trees lining the sound of the words
here, fevered dreams, here, on top of these sheets knurs for hands
and bowls of thirst, white lilies in the living room, the walls
long-forgotten blueprints, the innocence of rain worms
in a child's mouth, we can talk here, on top of these sheets.

HVANNADALSNHÚKUR

Fingertoppar, sugkoppar, somna bara inte nu
somnar du inte nu, så ska vi prata nu
så kan vi prata, här, ovan dessa lakan
om de bleka kullarna på andra sidan vattnet
grästuvorna som vi satt på
när vi ännu inte satt tillsammans, somrar
som vi upplevde var för sig, när vi bägge var blondare
liksom dagarna var längre, här, ovan dessa lakan

gör bara inte slut nu, skorpionerna i min bokhylla
är ute och reser i natt, nu är det tryggt, värmen
mot fönstren, ångan från dina ord, det är snart
morgon ovan dessa lakan ännu en sista timme, här
inuti mina slappa höfter, stanna, bara en stunds prat nu
inuti de slappa höfterna på min kropp

om: bukhålor, nyhetstorka, ett fjärran land i mina öron
grenarna på massiva träd längsmed klangerna hos orden
här, feberdrömmar, här, ovan dessa lakan knotor av händer
och skålar av törst, vita liljor till vardagsrummet, väggarna
bortglömda blåkopior, oskulden hos dagmaskar
i munnen på ett barn, här kan vi prata, ovan dessa lakan.

DORST

gelopen, aldoor gelopen, dwaas de kudde uit
jezelf te pletter gelopen tegen de schelle wens van verte
tegen bergen te pletter tegen de ijskappen
op de ogen van een geliefde, niets week

niemand strijkt de hemden meer of de man eronder
en kreuken worden zo snel scheuren, scheuren gauw een rauwe wonde
tot het van de kast valt

is het voorwerp bezig voorwerp te worden onophoudelijk dringt het
tegen zijn randen zonder uitzicht, dat het dringen het ooit
in een groter gedaante verandert

of afkomst en waar we op afstevnen
een nevenschikking is van pogingen om meer plaats in te nemen
jezelf uit te schreeuwen op een achterbank met je nagels in het leer
van een rug of van een autozetel

lijdend wezen, of voorwerp of gekneveld beest, je bent lichter
dan je logge vorm doet uitschijnen

en je weet mensen komen elkaar meestal niet tegen
zo gemakkelijk knakt een insect
tussen de verveling van twee vingers

en we breken maar
uit elkaars ribben, laten de poten willeloos hangen
als bij het nekel gegrepen door een grotere tegenstander

blijkt verte maar het testbeeld op de televisie, jij opgesloten
in de smaak van hoe hij zich je mond herinnert
zonder kloven of beloftes of lippenstift, bloedappelsien

jij herinnert je voor het ruisen de drukletters die je uitroepen
maar welke stem kent je naam nog zo luid, zo dringend
en hoe lang houdt het uit, het opflakkeren
van wat nu al hortend
en amper de oppervlakte haalt

zoals adem bij inspanning soms onder de huid blijft hijgen
niet door de mond raakt, binnenin opbolt tot een luchtledige plek
waar je kan denken dat niets zich verwijdert

zolang je huid het tegendeel niet blauw weerlegt
ben je niet doorzichtig, smoor je
wat vroeger thuis in gele kringen droogde in de lampenkap

zit je daar
jezelf van binnenuit aan scherven te dringen

je telt de ribben en daarop geen meeldraden meer
niemand breekt uit je

het uitgebeende stapelt tot olifantenkerkhof in de woonkamer
waar je wacht tussen de botten en kinderwagens
je wacht op een dode, je kent hem al uit het hoofd
aldoor dorst, een zeemvel in de mond, zelfbehoud
begint bij polsen rond polsen geknot
je wringt jezelf in een ander, dat schut
tot mannen in oranje werkpakken waterleidingen opbreken
gigantische navelstrengen zijn het
op zoek naar de pit
waarvan je weet dat ze in jouw maag zit
sinds je moeder dertien en langs de regenpijp naar beneden
weggleed van het café met de *pietjesbak* en de bok dronken
aan een koord op de markt, weggleed
van de jonkman aan de toog, zijn hele leven

THIRST

walked, kept on walking, foolishly away from the herd
walked relentlessly crashing into the piercing wish of afar
into mountains crashed into the ice caps
on the eyes of a lover, nothing budged

no one irons shirts anymore or the man underneath
and creases quickly turn to tears, rapidly tear a weeping wound
till it tumbles from the closet

is the subject underway to becoming the object incessantly it sinks
into its own edges without prospect, that this sinking will ever
transform it into a larger form

or origin and whatever our destination
is a coordination of attempts to occupy more space
yell out yourself on a backseat with your nails in the leather
of a back or a car seat

pained subject, or direct object or pinioned beast, you're lighter than your
cumbrous form would suggest

and you know people don't usually meet each other
that's how easily an insect snaps
between the boredom of two fingers

and we keep on breaking out
from each other's ribs, spinelessly dropping our paws
as if grabbed in the scruff by a larger opponent

distance turns out to be the test card on TV, you, enslaved
in the taste of how he remembers your mouth
without cracks or promises or lipstick, blood oranges

you remember before the rustling the printed letters exclaiming you
but what voice still remembers your name this loud, this urgently
and how long will it endure, this upflare
of all that which already falteringly and scarcely reaches the surface

how breath under strain can continue to gasp under the skin
won't go through the mouth, bulges into a vacuous space inside
where you can think that nothing removes itself

as long as your skin refutes the opposite not blue
you're not transparent, you'll stifle
what used to dry in yellow rings on the lampshade at home

you'll sit there
forcing yourself from the inside out in splinters

you count the ribs and the stamens no longer on them
nobody breaks out of you

in the front room the gutted lot piles up into an elephant graveyard
where you wait among the bones and prams
you wait for a dead man, you know him of by heart

constant thirst, a shammy in the mouth, self-preservation
starts with wrists knotted around wrists
you wring yourself in the other, which shelters

until men in orange overalls digging up water pipes
they're gigantic umbilical cords
in search of the pit
which you know is in your stomach

ever since your mother thirteen slid down the drainpipe away
from the cafe with the *pietjesbak* and the he-goat drunk

TÖRST

Har vandrat, ständigt vandrat på, som besatt ut ur hjorden
vandrat dig fördärvad av gäll längtan mot fjärran
av bergväggar fördärvad av ishinnor
över ögonen hos en älskad, inget gav med sig

ingen stryker längre varken skjortorna eller mannen inuti
och skrynklor blir illa kvickt revor, revor raskt ett köttår
tills det trillar av hyllan

har föremålet fullt upp med att bli föremål oupphörligt pockar det
mot sina utsiktslösa gränser, måtte pockandet en gång
omvandla det till en större skepnad

eller bakgrund och där dithän vi strävar
är likvärdigt med alla försök att ta mer plats
skrika ut dig själv i ett baksäte med naglarna i lädret
på en rygg eller en bilstol

plågade varelse, eller föremål eller munkavlad boskap, du väger lättare
än dit loja format låter påskina

och vet du folk går i regel inte varann till mötes
så lätt spräcks en insekt
mellan ledan hos två fingrar

och vi bara bryter
loss från varandras revben, låter tassarna dingla lealösa
som gripna i nackskinnets av en övermäktig motpart

net terug uit Thailand, hij zegt, dat je mooie spleetogen hebt
op je borst al muggenbeten
in de spiegel staat de overkant van jezelf, wat schuchtere tepels
op je slipje in drukletters m a n d a g geschreven
hoe troosteloos nog: elke poging die een reeks wordt
ondanks de voornemens een diersoort
die het voortplanten heeft opgegeven
niet noodzakelijk eenzaam, maar overgeleverd
aan een instinct dat zijn dwangmatigheid is vergeten

zo heb je het geleerd:
bij veldslagen enkel treuren voor de sneuvelende paarden
"voor de mensen wordt al genoeg geweend"
ook: je hebt een ziel
die exact dezelfde vorm als je lichaam heeft
in omtrek iets kleiner, zodat hij onder je huid kan schuiven
de organen in een vruchtzak bij elkaar houdt
als je hevig moet huilen

ook: het eendere van mannen
op leeftijd is dat ze uiteindelijk allemaal gaan wielrennen
ook je vader, voor wie je als kind uit klei
een beeldje van Osama bin Laden maakte
hij vond het mooi en niet aanstootgevend

hield het op de bijzettafel, pas later leer je wat een afgod
kan doen met een woonkamer
waarvan een man op zondagen wil wegfietsen

en dat geeft niets,
ontbreken is een ander soort hechtenis

dus heb je gelopen, aldoor
en bloot met je dorst en je afwijzing
nooit zou je de berg bereiken
de scherpe ijskappen niet, het blauwe hijgen
duwt al onder je huid, onophoudelijk loop je

zonder te hebben bewogen, daar zit je
opgewreven met een handdoek
en klem tussen soortgenoten

tussen de open lippen, die je naam niet langer
en daardoor geen mond
maar een wonde worden.

on a leash in the market, slid away

from the esquire at the bar, just back from Thailand
his entire life he says that you have beautiful slit-eyes
already on your chest mosquito bites

in the mirror stands your opposite side, somewhat timid nipples
written on your knickers in printed letters m o n d a y

how cheerless thus far: every attempt that turns into a sequence
in spite of the intentions of an animal species
that has relinquished propagating
not necessarily lonely, but delivered
to an instinct that has forgotten its compulsiveness

this is how you were taught:
in battle mourn only for the fallen horses
"there's enough weeping for the human dead"

and: you have a soul
with the exact same shape as your body
its contours a little smaller, so it can slide under the skin
keep the organs together in an amniotic sac
when you need to cry violently

and: the likeness of men
of a certain age is that they all start bicycle racing
including your father, for whom you modelled

a small statue of Osama bin Laden from clay as a child
he liked it and didn't think it offensive

kept it on the side table, only later you learn what an idol
can do to a front room
from which a man wants to cycle away every Sunday

and that's okay
absence is another kind of attachment

so you walked, kept on
and naked with your thirst and your rejection
you would never reach the mountain
not the jagged ice caps, the blue panting
already pressing under your skin, ceaselessly you walk

without having moved, sit
all polished up with a towel
and clenched between congeners

between the open lips, which no longer your name
and therefore no mouth
but weld a wound.

* pietjesbak is a Belgian board game

visar sig fjärran inte vara annat än testbilden, du instängd
i smaken av hur han minns din mun
utan sprickor eller löften eller läppstift, blodapelsin

före bruset minns du i din tur tryckbokstäverna som ropar ut dig
men vilken röst känner ännu ditt namn så ljudligt, så pockande
och hur länge håller den i sig, uppflamningen
av vad som redan stakar sig
och knappt ens når upp till ytan

liksom andning vid anspänning ibland flämtar kvar under huden
inte tar sig ut genom munnen, sväller invärtes till en lufttom punkt
där du kan tro att ingenting ger sig av

så länge inte ett blåmärke hävdar motsatsen
är huden inte genomskinlig, kväver du
vad som förr kunde torka i gula ringar mot lampskärmen

sitter du där
pockar ut dig själv i skärvor från insidan

du räknar revbenen och där finns inga ståndare kvar
ingen bryter ut ur dig

det utbenade staplas till elefantkyrkogård i vardagsrummet
där du väntar bland kotor och barnvagnar
du väntar på en död, du kan honom redan utantill

ständigt törstig, en simhud i munnen, självbevarelse
börjar vid handleder knyts runt handleder
du kränger dig in i någon annan, som skyddar

tills män i orangeväst bryter upp vattenledningar
ofantliga navelsträngar är det
på jakt efter kärnan
som du vet ligger i din mage

ända sedan din mor var tretton och slank nerför stupröret
undan kaféet med tärningsbord och bocken berusad
i ett rep ute på torget, slank undan

ynglingen vid bardisken, i hela sitt liv
just hemkommen från Thailand, han påstår du har stiliga snedögon
redan små myggbett på bröstkorgen

i spegeln står motsatta sidan av dig själv, en aning skyggare vårtor
på trosorna skrivet med tryckbokstäver m å n d a g

ännu så tröstlöst: varje försök som blir en räcka
oaktat alla föresatser en djurart
som gett upp fortplantningen
inte nödvändigtvis ensam, men utlämnad
åt en instinkt som glömt bort att den är tvångsmässig

detta har du lärt dig:
att under fältslag enbart sörja de stupade hästarna
”för människorna gråts det redan tillräckligt”

samt: att du äger en själ
som har exakt samma form som kroppen
dock med något mindre omkrets, så att den far in under huden
håller samman organen i en fosterhinna
när du har floder att gråta

samt: att äldre herrar alla
har det gemensamt att de till slut börjar tävla på cykel
så även din far, som du i barndomen skänkte
en lergubbe som föreställde Usama bin Ladin
för honom var den fin och väckte ingen anstöt

satte den på lågbordet, först omsider inser man vad en avgud
kan åsamka ett vardagsrum
som en man vill cykla ifrån om söndagen

men det kan kvitta
saknad är ett häkte av annat slag

alltså har du vandrat, ständigt
och naket med din törst och din vägran
aldrig att du nådde berget
inte de vassa ishinnorna, det blå flämtandet
puffar redan under huden, oupphörligt vandrar du

utan att ha rört en fena, där sitter du
blankpolerad med handduk
och fastklämd mellan artfränder

mellan två öppna läppar, som ej längre blir ditt namn
och därför inte heller en mun
men väl ett sår

